

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kűchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. B.**
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem,
Advokátní kancelář Emil Flegel s. r. o.
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642, Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2026, č. j. KULK 7056/2025-OSŘ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. dubna 2026, č. j. KULK 24491/2026-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále „Stavební úřad“) ze dne 5. 12. 2024, č. j. SU/24/5167/JEJ, a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím Stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání dodatečného povolení stavby podle zákona č.

183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), konkrétně stavebního záměru označeného jako „*Soubor účelových staveb pro hospodářské využití zemědělských ploch na pozemku parc. č. XA v katastrálním území xx*“ (dále také jen „Záměr“).

2. Stavební úřad zamítl žádost zejména s ohledem na 2 záporná závazná stanoviska, konkrétně: A. Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy Chráněné krajinné oblasti Český ráj (dále „AOPK“) č.j. SR/2197/LI/2023-11 ze dne 12. 8. 2024 („závazné stanovisko AOPK“), vydané dle ustanovení § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), jímž nebyl udělen souhlas k dodatečnému povolení Záměru, a dále B. Závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, č. j. OZP/23/2467/SOD ze dne 3.11.2023 (dále „závazné stanovisko MÚ Turnov“), kterým byl tímto orgánem ochrany zemědělského půdního fondu podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, v znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), dán nesouhlas s dodatečným povolením Záměru z důvodu rozporu se zásadami plošné ochrany a podmínkami uvedenými v § 4 a § 7 zákona o ochraně ZPF.
3. Tato prvostupňová závazná stanoviska byla z procesní iniciativy žalobce přezkoumána v odvolacím řízení vedeném žalovaným postupem dle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu, a to následujícími revizními závaznými stanovisky: A. Závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy, č.j. MZP/2025/230/1505 z 12.9.2025 (dále „revizní závazné stanovisko MŽP“), kterým přezkoumalo závazné stanovisko AOPK se závěrem, že toto závazné stanovisko potvrdilo, a dále B. Závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, č.j. KULK 43481/2025 z 18.7.2025, včetně jeho doplnění ze dne 23. 12. 2025, č. j. KULK 74411/2025 (dále „revizní závazné stanovisko KULK“), kterým přezkoumal závazné stanovisko MÚ Turnov se závěrem, že toto závazné stanovisko též potvrdil.

II. Podstata obsahu žaloby a jejího doplnění

4. Ve včas podané žalobě vznesl žalobce řadu žalobních námitek. Žaloba byla velmi obsáhlá, krajský soud proto v podrobnostech na její obsah odkazuje, ostatně ten je účastníkům řízení dobře znám.
5. **První žalobní námitka – Zmatečnost napadeného rozhodnutí pro rozpor v jeho výrokové části.** Napadené rozhodnutí je dle žalobce zmatečné a vnitřně rozporné. Žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí v prvním odstavci konstatoval, že „*podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodl takto (...)*“. Tento výsledek odvolacího řízení dle zmíněného ustanovení značí, že žalovaný žalobci vyhověl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí zrušil. Ve výroku napadeného rozhodnutí však žalovaný následně odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. V tomto rozporu spatřoval žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. **Druhá žalobní námitka – Zmatečnost napadeného rozhodnutí z důvodu nevyjasnění typové povahy řízení.** Žalobce upozornil na to, že předmětné řízení bylo různými písemnostmi obou správních orgánů označováno odlišně.

7. Prvostupňové rozhodnutí ve své výrokové části specifikovalo, že žalobce podal žádost o vydání společného povolení z 30.8.2023. Totéž označení Stavební úřad uvádí i ve vlastním zamítavém výroku. Shodně o daném podání Stavební úřad referuje i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ve výzvě Stavebního úřadu ze dne 13.11.2024 vydané dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu adresované účastníkům řízení k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci však Stavební úřad specifikuje žádost ze dne 30.8.2023 jakožto žádost o vydání dodatečného stavebního povolení. Dále v textu této výzvy hovoří (v kontextu tohoto úkonu konsistentně) o žádosti o dodatečné povolení.
8. Napadené rozhodnutí oproti tomu ve své výrokové části opět hovoří o „*žádosti o vydání společného povolení*“. Ve svém odůvodnění v popisu dosavadní geneze věci charakterizuje toto podání tak, že „*Dne 30. 8. 2023 stavebník podal žádost o dodatečné stavební povolení*“.
9. Oba správní orgány tedy po celou dobu řízení v obou stupních užívaly označení obou odlišných rozhodovacích postupů dle stavebního zákona rozdílně, nekoordinovaně, zaměnitelně a nahodile, čímž zatížily správní řízení v obou stupních celkovou zmatečností. Také z toho důvodu je žalobce považuje za nezákonná.
10. **Třetí žalobní námitka – Nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání odvolacích námitek.** Žalobce uvedl, že jádrem odvolacích námitek byly námitky ve smyslu ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu směřující proti obsahu obou prvostupňových závazných stanovisek. Tyto odvolací námitky měly primárně vypořádat nadřízené dotčené orgány (KULK a MŽP), procesní odpovědnost za jejich vypořádání v odvolacím řízení pak stíhala žalovaného. Žalobce má za to, že obě revizní závazná stanoviska jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, resp. odůvodnění. Tato nezákonná revizní stanoviska pak implikují nezákonnost napadeného rozhodnutí.
11. Revizní závazné stanovisko KULK je svým rozsahem naprosto minimalistické. KULK tak měl oslyšet řadu žalobcových odvolacích námitek: absence pravomoci dotčeného orgánu dle ustanovení § 9 odst. 1 věta první zákona o ochraně ZPF, kdy Záměr je dle své typové povahy mimo věcnou působnost tohoto zákona; překročení působnosti orgánu ochrany ZPF, kdy dotčený orgán posuzoval Záměr z hlediska souladu s územně-plánovací dokumentací; nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MÚ Turnov a konečně věcná nesprávnost přijatého řešení. Revizní závazné stanovisko KULK je nepřezkoumatelné i z důvodu, že potvrdilo nepřezkoumatelné závazné stanovisko MÚ Turnov.
12. Žalobce již v doplnění odvolání namítal, že vedle zástupných důvodů, které nejsou předmětem posouzení ze strany orgánu ochrany ZPF (soulad s územním plánem, otázky spadající do působnosti ochrany přírody a krajiny), není odůvodněno, proč je z pohledu ochrany ZPF Záměr nepřípustný. Dle žalobce dotčený orgán nehodnotil Záměr dle § 4 zákona o ochraně ZPF, ale posuzovat jej pouze dle regulativů územního plánu obce Malá Skála, což jsou zcela jiná zákonná hlediska.
13. Nepřezkoumatelné je dle žalobce též revizní závazné stanovisko MŽP. Předně nebyly dány žádné důvody k prodloužení lhůty k vydání závazného stanoviska AOPK; dle žalobce šlo o ryze účelový krok k negaci možné fikce kladného a nepodmíněného závazného stanoviska.
14. Dále žalobce namítal, že AOPK nevyhodnotila přípustnost Záměru v souladu s § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozporoval především zcela vágní a neuchopitelnou terminologií. AOPK totiž měla postavit svůj nesouhlas na zcela gumových pojmech typu
Za správnost vyhotovení: R. V.

„výrazná stavba stodoly“, označení Záměru jako „výrazných zemědělských staveb“, popřípadě „objekty, které se svým ztvárněním a objemem zcela vymykají obvyklým stavbám pro hospodářské využití“, odůvodnění dále pracuje se souslovím „místně neobvyklých prvků“. AOPK tedy použila celou řadu neurčitých právních pojmů s obecným obsahem, které bylo nutno z její strany nebo ze strany Ministerstva životního prostředí exaktně vyložit, aby byla zajištěna elementární přezkoumatelnost daných úvah.

15. Dle žalobce AOPK také nerespektovala závazný právní názor Ministerstva životního prostředí z předchozího zrušovacího revizního závazného stanoviska č.j. MZP/2024/230/1039 z 20.6.2024, kterým původní závazné stanovisko AOPK zrušilo a věc vrátilo AOPK k novému posouzení. Konkrétně neměl být dostatečně zhodnocen podklad, označený jako „Odborné hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz ze dne 16. 8. 2023, zpracované autorizovanou osobou dle ust. § 45i a ust. § 67 zákona Ing. Zímovou“ (dále také jen „Hodnocení“) předložený žalobcem. Tento nedostatek AOPK v novém závazném stanovisku dle mínění žalobce neodstranila.
16. S nezohledněním závěrů Hodnocení (které považoval žalobce za znalecký posudek) se dle jeho názoru pojí i procesní vada, kterou bylo stíženo řízení o vydání závazného stanoviska AOPK. Ta měla spočívat v tom, že pokud se dotčený orgán zamýšlel odchýlit od závěrů Hodnocení, měl ustanovit revizního znalce postupem dle ustanovení § 56 správního řádu, aby tento znalec věc posoudil a odstranil tak rozpor mezi závěry AOPK a závěry Hodnocení.
17. **Čtvrtá žalobní námitka – Nezákonnost úvah závazného stanoviska MÚ Turnov a revizního závazného stanoviska KULK na úseku ochrany ZPF.** Žalobce setrval na svém názoru, že závazné stanovisko MÚ Turnov nemělo být vůbec podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Věc neměla být posuzována s odkazem na § 9 odst. 1 větu první zákona o ochraně ZPF orgánem ochrany ZPF. Záměr totiž není nezemědělským účelem, naopak je určen právě a jen pro zemědělskou činnost na dotčených pozemcích. To plyne nejen z jeho označení, ale předně pak z typové povahy, umístění a uspořádání předmětných objektů. Dále žalobce setrval na názoru, že v uvedeném stanovisku MÚ Turnov coby orgán ochrany ZPF zjevně překročil svou působnost, neboť postavil svůj nesouhlas na údajném rozporu s územním plánem obce Malá Skála. Tato působnost totiž nikdy nenáležela orgánům ochrany ZPF, ale vždy výlučně dle § 96b stavebního zákona orgánům územního plánování. Odůvodnění závazného stanoviska MÚ Turnov je ze shodných důvodů zatíženo i tím, že se jakožto orgán ochrany ZPF dále zabýval i otázkami, které jsou naopak ve věcné působnosti orgánů ochrany přírody. Žalobce dále namítal nezákonnost závazného stanoviska MÚ Turnov pro rozpor se zákonem o ochraně ZPF. Záměr je kvantitativně a kvalitativně zcela zjevně neinvazivní, též v poměry v území z hlediska ochrany ZPF nesvědčí o bonitně cenném území. Dotčená zemědělská půda spadá do III. a IV. třídy ochrany. Rovněž z hlediska plošného rozsahu jde o zcela zanedbatelnou část plochy záboru. Přijaté řešení tak neodpovídá okolnostem daného případu, ani základním zásadám ochrany ZPF uvedeným v § 4 zákona o ochraně ZPF.
18. **Pátá žalobní námitka – Nezákonnost úvah závazného stanoviska AOPK a revizního závazného stanoviska MŽP.** Dle žalobce jsou závazné stanovisko AOPK a revizní stanovisko MŽP v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny.
19. Pokud jde o argumentaci AOPK stran nepřípustnosti Záměru dle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny z pohledu ochrany krajinného rázu, pak dle Za správnost vyhotovení: R. V.

žalobce Záměr žádným způsobem krajinný ráz území nenarušuje. Záměr je souborem drobných zemědělských staveb, který je v dotčeném území umístěn zcela minimalisticky, citlivě, neinvazivně a bezkonfliktně, a jehož účelové určení i vizuální provedení naopak koresponduje s charakterem a povahou okolního území. Nepředstavuje žádnou výškovou dominantu, či jakýkoli cizorodý prvek v území, který by snižoval jeho estetickou hodnotu. Záměr svým účelem naopak slouží výhradně k pěstitelskému a chovatelskému obhospodařování pozemku, a má tak zcela prokazatelně ryze agrární charakter, zároveň svým stavebním provedením není nijak pohledově exponovaný a nemůže tak narušit krajinný ráz dotčené lokality.

20. Za nepřípustné žalobce považuje, že AOPK setrvale připouští pouze tzv. nulovou variantu. Takový postoj je zjevně nepřiměřený, necitlivý a neadekvátní povaze Záměru a okolnostem případu. AOPK by měla být povinna prioritně hledat věcný kompromis. Závazné stanovisko AOPK a potažmo i revizní závazné stanovisko MŽP jsou tak neproporcionální a zjevně neodpovídají okolnostem daného případu, a byla vydána v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.
21. V návaznosti na uvedené žalobce ve zbytku žaloby odkazoval na závěry plynoucí z Hodnocení a některé z nich citoval. V jejich světle dle jeho mínění posouzení oběma dotčenými orgány ochrany přírody zjevně neobstojí.
22. Navrhl proto, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, případně rovněž jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

23. K prvním dvěma žalobním námitkám žalovaný uvedl, že se jedná o chyby v psaní. Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo skutečně uvedeno, že rozhodnutí bylo vydáno podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Výrok však zřetelně a srozumitelně sděluje, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí Stavebního úřadu potvrzeno. I z obsahu žaloby je zřejmé, že si žalobce skutečného obsahu napadeného rozhodnutí je dobře vědom a nemá o jeho smyslu žádných pochyb. Tato chyba byla napravena opravným rozhodnutím ze dne 17. 4. 2026, č. j. KULK 24491/2026-OSŘ.
24. Totéž platí i pro skutečnost, že Stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že byla zamítnuta žádost o vydání společného povolení na předmětnou stavbu. Tuto chybu následně zopakoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Jde rovněž o chybu v psaní, kterou žalovaný rovněž opravil citovaným opravným rozhodnutím. Současně upozornil Stavební úřad, aby učinil totéž. Z obsahu žaloby je ale zřejmé, že žalobce nemá žádných pochyb o tom, jaká žádost a z jakých důvodů byla zamítnuta.
25. Žalovaný dále srovnal procesní postupy dle § 129 stavebního zákona (řízení o dodatečném povolení stavby) a v případě řízení o společném povolení stavby. Jediný zásadní rozdíl je, že v řízení o dodatečném povolení stavby platí zásada projednací. Postup podle ustanovení o společném řízení by tak vůči žalobci byl vstřícnější, než v případě postupu dle § 129 stavebního zákona. K ničemu takovému ale nedošlo, žalobce neuvedl žádný konkrétní odlišný postup, který by správní orgány provedly oproti řízení o dodatečném povolení stavby, či nějaký konkrétní zásah do svých procesních práv.

26. K dalším žalobním bodům konstatoval, že závazná stanoviska dotčených orgánů jak na úseku ochrany zemědělského půdního fondu, tak na úseku ochrany přírody a krajiny, považuje za srozumitelná a dostatečně odůvodněná. Pokud jde o Hodnocení, pak tento podklad byl součástí spisu příslušného dotčeného orgánu.
27. Uzavřel, že Záměr byl definován dokumentací, kterou žalobce ke své žádosti přiložil, a jeho podoba tak byla správním orgánům dostatečně známa. Za nepřiměřený proto považoval požadavek, aby správní orgán v rozhodnutí nebo závazném stanovisku definoval význam běžných slovních spojení typu „výrazná stavba“ nebo „neobvyklý prvek“. Tyto pojmy jsou výsledkem správního uvážení hodnotícího Záměr předložený k posouzení, a jsou dle žalovaného zcela srozumitelná.
28. Proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníci řízení souhlasili. O věci totiž usoudil následovně.
30. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, stejně jako na odůvodnění závazného stanoviska, které bylo pro vydání rozhodnutí podkladem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny odvolací (žalobní) námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

Za správnost vyhotovení: R. V.

32. **První žalobní námitka** – Je pravdou, že žalovaný v návěti výrokové části napadeného rozhodnutí odkázal na ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož postupují odvolací správní orgány v situaci, kdy odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc vracejí k novému projednání správnímu orgánu, který takové rozhodnutí vydal. To se v případě žalobou napadeného rozhodnutí nestalo, žalovaný odvolání žalobce zamítnul a odvoláním napadené rozhodnutí Stavebního úřadu potvrdil, což je zcela nesporné s ohledem na zbývajících část výroku napadeného rozhodnutí, jakož i na obsah odůvodnění rozhodnutí. Zcela evidentně se tak jedná o zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu. Z obsahu správního spisu pak plyne, že toto pochybení žalovaný napravit postupem, který citovaná norma předvídá, tedy opravným rozhodnutím ze dne 17. 4. 2026, č. j. KULK 24491/2026-OSŘ. Tato procesní vada tedy byla napravena, navíc sama o sobě ani nebyla způsobilá zasáhnout do žádného z veřejných subjektivních práv žalobce. Ostatně žádné takové konkrétní tvrzení neuvedl v žalobě ani žalobce. Nemohla tedy způsobit ani nezákonnost žalovaného rozhodnutí.
33. **Druhá žalobní námitka** – Žalobci nutno přisvědčit také v tom, že prvostupňové rozhodnutí ve své výrokové části specifikovalo, že žalobce podal žádost o vydání společného povolení z 30.8.2023. Totéž označení Stavební úřad uvedl i ve vlastním zamítavém výroku. Shodně o daném podání referoval i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
34. Přitom z obsahu správního spisu je zřejmé, že předmětem přezkoumávaného správního řízení byla žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby (Záměru) ve smyslu § 129 stavebního zákona. Tato skutečnost plyne i z odvolacího rozhodnutí, ostatně žalobce si musel být toho, co je předmětem jeho žádosti, a tedy i předmětem posuzovaného správního řízení, velmi dobře vědom. Nicméně i žalovaný na několika místech napadeného rozhodnutí (ve výrokové části i v odůvodnění) převzal pochybení Stavebního úřadu a psal o „*žádosti o vydání společného povolení*“ nebo o „*společném povolení*“. Z kontextu obsahu správního spisu, z kontextu obsahu závazných a revizních závazných stanovisek, jakož i z kontextu zbývajících částí napadeného rozhodnutí je ale nesporné, že se správně jednalo o žádost „*o vydání dodatečného povolení stavby*“ a o „*dodatečné povolení stavby*“.
35. Ve výsledku se tak jedná rovněž o chyby v psaní, tedy zřejmé nesprávnosti ve smyslu § 70 správního řádu. Také všechny tyto nesprávnosti opravil žalovaný opravným rozhodnutím ze dne 17. 4. 2026, č. j. KULK 24491/2026-OSŘ. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že ke stejnému postupu vyzval i Stavební úřad stran prvostupňového rozhodnutí. Také uvedené procesní pochybení nebylo způsobilé zasáhnout do žádného z veřejných subjektivních práv žalobce, tedy nebylo způsobilé způsobit ani nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Také v souvislosti s touto žalobní námitkou žalobce s žádným konkrétním tvrzením v tomto směru nepřišel.
36. **Třetí žalobní námitka** – Podstatou této žalobní námitky byla žalobcem tvrzená nepřezkoumatelnost revizního závazného stanoviska MŽP a revizního závazného stanoviska KULK. Jeho odvolací námitky směřující proti závaznému stanovisku AOPK a závaznému stanovisku MÚ Turnov neměly být nadřízenými dotčenými orgány v revizních závazných stanoviscích přezkoumatelným způsobem vyhodnoceny a vypořádány. V důsledku toho považoval za nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí.
37. Krajský soud připomíná, že je ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. povolán rovněž k přezkumu závazných podkladů přezkoumávaných rozhodnutí, a to v zásadě k námitce účastníka.
- Za správnost vyhotovení: R. V.

38. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), ovšem platí, že k nepřezkoumatelnosti (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je povinen přihlížet i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
39. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem.
40. Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je dle závěru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS, třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu). Krajský soud doplňuje, že jelikož zákonodárce následně usoudil, že dotčené orgány při vydávání závazných stanovisek uvedenou judikaturu nezohledňují a obsah vydávaných závazných stanovisek zmíněným judikатурním nárokům často nedostojí (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 225/2017 Sb. ze dne 29. 1. 2016, tisk č. 927/0), včlenil do § 149 správního řádu nový odst. 2, který výslovně náležitosti závazného stanoviska upravil takto: *„Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.“*
41. Potvrzení závazného stanoviska vydaného dle § 149 odst. 7 správního řádu je svou povahou opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30). Ve správním soudnictví jej lze proto přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt, tj. v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, či také např. rozsudek téhož soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127).
42. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát – stejně tak pokud dotčený orgán dostojí výše uvedeným požadavkům, nelze jím vydané závazné stanovisko hodnotit jako nepřezkoumatelné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006-76). O nepřezkoumatelnost by šlo za situace, kdy se správní orgán (potažmo dotčený orgán) ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí (závazné stanovisko) neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
43. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost závazných stanovisek pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se v posuzované věci dotčené orgány zabývaly všemi
- Za správnost vyhotovení: R. V.

skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily. Potvrdí-li postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený orgán závazné stanovisko, je třeba, aby v potvrzujícím závazném stanovisku přiměřeně reagoval na odvolací námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, a tím potvrzující závazné stanovisko dostalo požadavkům na přezkoumatelnost.

44. Krajský soud zdůrazňuje, že v rámci posouzení důvodnosti této žalobní námítky se bude primárně zabývat právě otázkou přezkoumatelnosti napadených závazných stanovisek. Zákonnosti a správnosti jejich obsahu se bude věnovat podrobněji v rámci posouzení důvodnosti čtvrté a páté žalobní námítky.
45. Závazné stanovisko MÚ Turnov je závazným stanoviskem dotčeného orgánu na úseku ochrany zemědělského půdního fondu. Dotčený orgán v něm vymezil předmět žádosti o dodatečné povolení Záměru, popsal jeho jednotlivé objekty a části a u každého z nich uvedl, proč není nutný pro podstatu využití dané zemědělské plochy, a proč nemůže dát souhlas s jejich dodatečným povolením. Věnoval se zařazení pozemku p. č. XA v k. ú. xx. v územním plánu obce malá Skála, jeho poloze v terénu a v CHKO Český ráj a BPEJ, které na pozemek zasahují. Věnoval se také stanovení třídy ochrany zemědělské půdy, která pozemek tvoří. V posledním odstavci na str. 3 a na str. 4 závazného stanoviska pak zrekapituloval, které zásady obecné ochrany zemědělského půdního fondu vymezené v § 4, § 7 a § 9 odst. 8 zákona o ochraně ZPF (narušení organizace zemědělského půdního fondu, narušení půdních bloků, nevhodný zásah umístění Záměru do volné krajiny) Záměr porušuje. V podrobnostech odkazuje soud na obsah závazného stanoviska MÚ Turnov. Závěry tohoto závazného stanoviska tak má soud za přezkoumatelné.
46. Obsah revizního závazného stanoviska KULK (včetně jeho doplnění reagujícího na doplněné odvolání žalobce) žalovaný učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud se nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že by nadřízený dotčený orgán v revizním závazném stanovisku KULK nereagoval na jeho odvolací námitky. Stalo se tak zejména v doplnění původního znění revizního závazného stanoviska (písemnost ze dne 23. 12., č. j. KULK 74411/2025 nazvaná „Vyjádření k doplnění odvolání k záměru „Soubor účelových staveb pro hospodářské využití zemědělských ploch“). Nadřízený dotčený orgán reagoval jak na námitku absence pravomoci orgánů ochrany ZPF podávat ve věci závazné stanovisko dle zákona o ochraně ZPF, resp. námitku nicotnosti tohoto závazného stanoviska (body 42. až 44. doplnění odvolání), tak na námitku překročení působnosti orgánu ochrany ZPF ve vztahu k posouzení souladu Záměru s územním plánem obce Malá Skála (body 45. a 46. doplnění odvolání) a rovněž na námitku věcné nesprávnosti přijatého řešení, která úzce souvisí s námitkou nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska MÚ Turnov (bod 47. doplnění odvolání). V podrobnostech soud odkazuje na obsah revizního závazného stanoviska KULK. Tyto závěry považuje za zcela srozumitelné, jasné odůvodněné, a tedy schopné přezkumu.
47. Závazné stanovisko AOPK je závazným stanoviskem dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody. Dotčený orgán v něm vymezil předmět žádosti o dodatečné povolení Záměru, popsal jeho jednotlivé objekty a jasně vymezil podklady, ze kterých při svém posuzování přípustnosti Záměru vycházel. A to včetně Hodnocení, jehož obsah popsal na str. 4 závazného stanoviska. Vlastní hodnocení a svoje správní úvahy pak rozvedl na str. 5 až 8 závazného stanoviska. Zejména na str. 6 a na str. 8 závazného stanoviska dotčený orgán odůvodnil, proč z hlediska § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny (zejména s ohledem na

Za správnost vyhotovení: R. V.

narušení krajinného rázu) neshledává Záměr přípustným. Právě s ohledem na skutečnost, že původní závazné stanovisko AOPK bylo ze strany MŽP zrušeno, věnoval dotčený orgán také značnou pozornost obsahu Hodnocení (neboť absence vypořádání se s obsahem Hodnocení byla důvodem pro zrušení původního závazného stanoviska AOPK). Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by dotčený orgán tento právní názor MŽP nerespektoval. Na str. 6 až 8 velmi konkrétně odůvodnil, proč se závěry Hodnocení nesouhlasí a proč tyto závěry v mnohém neodpovídají realitě. Vyjádřil se rovněž k otázce navrhovaných kompenzačních opatření. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobci ani v tom, že by podstatou závazného stanoviska AOPK bylo používání „gumových“ výrazů a formulací. Krajský soud neshledává ničeho nesrozumitelného například na použití výrazů jako „výrazná stavba stodoly“, „objekty, které se svým ztvárněním a objemem zcela vymakají obvyklým stavbám pro hospodářské využití“, či „místně neobvyklý prvek“. Tyto termíny jsou dle soudu ve vztahu k problematice narušení krajinného rázu Záměrem srozumitelné, navíc je nutné je nevytrhávat samostatně z kontextu předcházejících nebo navazujících částí textu. Soud si opravdu nemyslí, že by v podstatě každý takový popis a použití určitého slovního vyjádření zakládaly povinnost dotčeného orgánu definovat jejich význam pro účely závazného stanoviska. Soud rozumí i argumentaci dotčeného orgánu týkající se exponovanosti dané lokality z pohledu množství jejich návštěvníků (turistů), kterou podpůrně použil v souvislosti se závěry, že Záměr narušuje významným způsobem její krajinný ráz. V podrobnostech odkazuje soud na obsah závazného stanoviska AOPK. Jeho závěry má ze shora uvedených důvodů za přezkoumatelné.

48. Revizní závazné stanovisko MŽP se rovněž věnovalo všem odvolacím námitkám žalobce (v důsledku fikce závazného stanoviska nemělo být závazné stanovisko AOPK vůbec vydáváno, rozpor tohoto závazného stanoviska se závazným právním názorem MŽP, nezákonnost a věcná nesprávnost závazného stanoviska). Také v tomto případě nadřízený dotčený orgán jasně a srozumitelně ozřejmil, k jakým závěrům ohledně žalobcem v doplnění odvolání nastolených otázek dospěl a jakými úvahami při tom byl veden. V podrobnostech odkazuje soud na obsah revizního závazného stanoviska MŽP. Ani jeho obsah nepřezkoumatelným neshledal.
49. Krajský soud tak na tomto místě uzavírá, že jak závazné stanovisko MÚ Turnov a závazné stanovisko AOPK, tak revizní závazné stanovisko KULK a revizní závazné stanovisko MŽP netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, naopak závěry závazných stanovisek jsou logické a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné. Závazná stanoviska jsou podrobná a vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Nadřízené dotčené orgány se v obou případech dostatečně vypořádaly se všemi odvolacími námitkami žalobce. Ostatně tomu nasvědčuje i skutečnost, že žalobce s jejich obsahem v žalobě podrobně polemizoval a vyjadřoval se k jednotlivým závěrům.
50. Součástí třetí žalobní námitky učinil žalobce i několik tvrzení, která sice dle soudu nespádají pod problematiku nepřezkoumatelnosti, ale soudu nic nebrání v tom, aby jejich důvodnost posoudil již v této části odůvodnění svého rozsudku.
51. V bodě 32. žaloby žalobce namítal, že AOPK bez racionálních důvodů prodloužila lhůtu pro vydání svého závazného stanoviska, čímž negovala možnost fikce vydání závazného stanoviska v souhlasné podobě. Jak už popal krajský soud shora, původní (rovněž nesouhlasné) závazné stanovisko AOPK bylo zrušeno Ministerstvem životního prostředí z důvodu, že se AOPK nevypořádala s obsahem Hodnocení. Po vrácení věci k novému

Za správnost vyhotovení: R. V.

projednání AOPK usnesením ze dne 17. 7. 2024, č. j. SR/2197/LI/2023-10, s odkazem na § 149 odst. 4 správního řádu prodloužila lhůtu k vydání nového závazného stanoviska o 30 dnů. Jako důvod uvedla složitost případu spočívající ve skutečnosti, že jde o precedenční případ, který se nachází mimo zastavěné území a mimo zastavitelné plochy. V této lhůtě pak závazné stanovisko AOPK vydala.

52. Dle § 149 odst. 4 správního řádu správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska vydá závazné stanovisko bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy byl o vydání závazného stanoviska požádán. K této lhůtě se připočítává doba 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ.
53. Uvedené prodloužení lhůty pro vydání závazného stanoviska nepovažuje soud za exces v procesním postupu AOPK coby dotčeného orgánu. Je pravdou, že sice už byla s podstatou věci obeznámena před vydáním svého původního závazného stanoviska, ale důvodem jeho zrušení bylo nevypořádání se s obsahem Hodnocení, které bylo vypracováno k žádosti žalobce. Vyhodnocení obsahu Hodnocení pak zabralo v závazném stanovisku AOPK podstatnou část (str. 7 a str. 6 až 9 závazného stanoviska AOPK). I s ohledem na důvody uvedené v usnesení o prodloužení lhůty tak rovněž krajský soud shledává, že se z pohledu AOPK jednalo o případ zvlášť složitý ve smyslu § 149 odst. 4 věty druhé správního řádu. Samozřejmě, že dotčený správní orgán se uvedeným postupem snažil s velkou mírou pravděpodobnosti zabránit situaci, kdy by došlo k udělení souhlasného závazného stanoviska fikcí. Na tom ale není nic nezákonného. Naopak – smyslem ustanovení § 149 odst. 4 věty druhé je právě takovým situacím ve složitých případech, kdy základní lhůta pro vydání závazného stanoviska nestačí, předejít. Jedná se o konkrétní vyjádření zásady správního řízení zakotvené v § 3 správního řádu, kdy je úkolem správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. K žádnému dotčení veřejných subjektivních práv žalobce tímto postupem AOPK nedošlo.
54. V bodech 40. a 41. žaloby žalobce namítal s odkazem na judikaturu Krajského soudu v Brně (rozsudek č. j. 30 Ca 258/2005-37), že za situace, kdy proti sobě ohledně vyhodnocení přípustnosti Záměru na krajinný ráz stály závěry Hodnocení a závěry dotčeného orgánu, měl tento k odstranění těchto rozporů ustanovit revizního znalce. Závěry citovaného judikátu však nejsou přílehlavé na projednávaný případ. V něm žalobce nepředložil znalecký posudek, ale odborné hodnocení. Z obsahu závazného stanoviska AOPK a revizního závazného stanoviska MŽP je zřejmé, že tento důkaz vzaly v potaz a podrobně odůvodnily, proč se se závěry obsaženými v Hodnocení neztotožnily. Dle soudu tak nebyl důvod, aby za této situace dotčený správní orgán (potažmo žalovaný) ustanovili znalce, aby věc posoudil.
55. Opravdu těžko si lze představit, že by při jakémkoliv nesouladu mezi závěry dotčeného orgánu a závěry např. odborných hodnocení vypracovaných k žádosti účastníka řízení bylo třeba se obracet na znalce. Tím by byl do značné míry setřen význam závazných stanovisek dotčených orgánů, jejichž pracovníci jsou zárukou erudice a odbornosti při hájení veřejných zájmů na tom kterém úseku státní správy.
56. Konečně neobstojí ani výtku žalobce obsažená v bodu 42. žaloby, že na vady nepřezkoumatelnosti revizních závazných stanovisek upozorňoval ve vyjádření k podkladům ze dne 24. 11. 2025. Žalovaný na to, jakož i na další tvrzení vznesená žalobcem v uvedeném podání, reagoval na str. 17 až 19 napadeného rozhodnutí, kde jasně
- Za správnost vyhotovení: R. V.

avedl, z jakých důvodů považuje jemu předložená závazná stanoviska dotčených orgánů za zákonná, a proč nemá důvod je zpochybňovat či žádat o jejich doplnění. Z toho důvodu tak žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné není.

57. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalované rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani z žádného jiného důvodu. Žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí převzal v úplnosti obsahy revizních závazných stanovisek, posoudil, zda splňují všechny zákonné náležitosti (str. 16) a následně se věnoval vypořádání odvolacích námitek žalobce (str. 16 až 17) a vypořádání jeho námitek vznesených při seznámení se s poklady rozhodnutí (viz shora). Podstatou bylo vysvětlení, proč tyto námitky nemohou nic změnit na závěru o nemožnosti vyhovět žalobcově shora popsané žádosti o dodatečné povolení Záměru.
58. Ani tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje soud za nepřezkoumatelnou, ať už pro její nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Z obsahu odůvodnění jsou zcela jasně seznatelné právní důvody, pro které stavební úřady (protože prvostupňové i odvolací řízení tvoří jeden celek) ve shodě naznačily, že žádosti žalobce v navržené podobě není možné vyhovět. Je zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány při posouzení věci vedeny a k jakému závěru na jejich základě dospěly.
59. **Čtvrtá žalobní námitka** – V ní žalobce namítal nezákonnost úvah závazného stanoviska MÚ Turnov a revizního závazného stanoviska KULK na úseku ochrany ZPF.
60. Krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že Záměr neměl být orgány ochrany zemědělského půdního fondu vůbec posuzován, protože nedochází k odnětí zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely. To podle něho plyne jak z označení Záměru (soubor účelových staveb pro hospodářské využití zemědělských ploch), tak z typové povahy, umístění a uspořádání jednotlivých objektů Záměru.
61. Velmi výstižně se s odvolací námitkou stejného obsahu vypořádalo revizní závazné stanovisko KULK (resp. jeho doplnění reagující na doplněné odvolání).
62. Ve shodě s ním proto i krajský soud konstatuje, že pozemek p. č. XA v k. ú. xx, na němž se Záměr nachází, je nepochybně dle § 1 odst. 2 zákona o ochraně ZPF součástí zemědělského půdního fondu (trvalý travní porost), a požívá proto ochrany ve smyslu citovaného zákona. Pokud jde o označení Záměru žalobcem v žádosti o dodatečné povolení stavby, tak to je skutečnost pro posouzení jeho povahy zcela irelevantní. Pokud jde o podobu Záměru, pak soud plně souhlasí se závěrem nadřízeného dotčeného orgánu, že objekt sestávající ze stodoly a obslužných ploch (např. parkovací a pojezdové plochy) nelze považovat za zemědělské využití této zemědělské plochy. V případě Záměru se tedy jedná o nezemědělské využití uvedeného pozemku. Jeho realizací došlo k nevratnému záboru zemědělského půdního fondu. Nadřízený dotčený orgán také příhodně poukázal na fakt, že ani na daleko rozsáhlejších loukách či polích nestojí standardně sklady pro nářadí nebo techniku. Výstavba stodoly nebo přístřešku rozhodně není nutnou podmínkou pro obhospodařování předmětného pozemku.
63. Revizní závazné stanovisko KULK také upozornilo na skutečnost, že v těsné blízkosti Záměru (přes silnici) vlastní žalobce řadu pozemků, na kterých se nacházejí stavby, které by bylo možno využívat jako zázemí pro zemědělské hospodaření bez nutnosti realizace Záměru, který se nachází v nezastavěném území a zabírá zemědělskou půdu. Tento závěr žalobce v žalobě nikterak nerozporuje.

64. Stavební úřady obou stupňů proto nepochybily, pokud podmiňovaly případné dodatečné povolení stavby Záměru souhlasným závazným stanoviskem orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Ty tak svoje pravomoci nepřekročily a jejich závazná stanoviska z toho důvodu rozhodně nejsou nicotná ve smyslu § 77 správního řádu.
65. Orgány ochrany zemědělského půdního fondu nepřekročily svoje pravomoci ani v tom, že by své nesouhlasy s dodatečným povolením Záměru postavily na rozporu s územním plánem obce Malá Skála. Tak tomu opravdu není. Závazné stanovisko MÚ Turnov ani revizní závazné stanovisko KULK nejsou závaznými stanovisky orgánů územního plánování ve smyslu § 96b stavebního zákona, jak se snaží žalobce tvrdit. Zcela pregnantně na tuto výtku obsaženou také v odvolání odpověděl nadřízený revizní orgán. Upozornil žalobce, že § 4 zákona o ochraně ZPF (zásady plošné ochrany ZPF) stanoví, že se má přednostně odnímat zemědělská půda na zastavitelných plochách. Je tedy povinností orgánu ochrany ZPF, aby v rámci svého závazného stanoviska posoudil, jak je pozemek, na kterém se nachází nebo má nacházet stavba, vymezen v územním plánu příslušné obce. V souvislosti s touto svojí povinností se dotčené orgány zabývaly vymezením pozemku p. č. XA v k. ú. xx v územním plánu obce Malá Skála. A zjistily, že Záměr se nachází mimo zastavěné území a mimo zastavitelné plochy. Současně ověřily přípustnost využití daného pozemku stanovenou územním plánem. Tyto relevantní údaje pak zhodnotily v rámci posouzení, zda souhlasí s dodatečným povolením Záměru či nikoliv. Jádrem jejich posouzení se ale opíralo o rozpor Záměru s obecnými zásadami ochrany ZPF vymezenými zejména v § 4 a v § 7 zákona o ochraně ZPF.
66. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by dotčený orgán překročil svou působnost tím, že se měl zabývat otázkami spadajícími do věcné působnosti orgánů ochrany přírody. Žalobce sice tvrdil, že se tato pasáž má nacházet na str. 5 závazného stanoviska MÚ Turnov, ale zřejmě měl na mysli poslední odstavec na jeho str. 4. Stručný odkaz na § 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ale také směřoval k problematice ochrany ZPF, konkrétně uspořádání ploch ZPF. Do působnosti dotčených orgánů na úseku ochrany přírody tím rozhodně zasaženo nebylo.
67. Žalobce následně zpochybňoval také tyto závěry, dle jeho názoru Záměr není kvantitativně ani kvalitativně invazivní, poměry v území nemají svědčit o cennosti jeho bonity, když dotčená zemědělská půda spadá do III. a IV. třídy ochrany. Tomuto názoru soud nemůže přisvědčit. Naopak odkazuje jak na obsah závazného stanoviska MÚ Turnov, tak na obsah revizního závazného stanoviska KULK, kde se touto otázkou dotčené orgány průběžně zabývaly. Zejména pak na závěr doplnění revizního závazného stanoviska KULK, ve kterém nadřízený dotčený orgán reagoval na odvolací námitku žalobce obdobného obsahu. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje, pouze by jinými slovy říkal totéž. Snahy žalobce o bagatelizaci záboru zemědělské půdy nepovolenou stavbou Záměru v dané lokalitě nejsou podloženy žádnými relevantními fakty, které by závěry dotčených orgánů byly způsobilé zpochybnit.
68. **Pátá žalobní námitka** – V ní žalobce namítal nezákonnost úvah závazného stanoviska AOPK a revizního závazného stanoviska MŽP na úseku ochrany přírody.
69. Krajský soud opět v podrobnostech odkazuje na obsah obou závazných stanovisek. V nich byly jednotlivé objekty tvořící Záměr podrobně popsány. Z jejich popisu, který má oporu v obsahu správního spisu, rozhodně nelze souhlasit s názorem žalobce, že Záměr byl v krajině umístěn minimalisticky, citlivě, neinvazivně, jeho účelové určení i vizuální
- Za správnost vyhotovení: R. V.

provedení koresponduje s charakterem a povahou okolního území, a nemůže tak krajinný ráz dotčené lokality narušit. To jsou opravdu pouze subjektivní domněnky žalobce, které jsou v příkrém rozporu s faktickými zjištěními dotčených orgánů na úseku ochrany přírody.

70. Není také pravdivé tvrzení žalobce, že by dotčené orgány připouštěly pouze tzv. nulovou variantu, což považoval za nepřiměřené. Nadřízený dotčený orgán v závěru svého revizního závazného stanoviska upozornil na přípis AOPK z 16. 7. 2025, v němž popsala, za splnění jakých podmínek by byl Záměr jako dočasná stavba z jejího pohledu akceptovatelný. A upozornil žalobce, že má možnost v tomto směru Záměr upravit a předložit k novému posouzení.
71. V posledním žalobním tvrzení žalobce odkazoval na závěry obsažené v Hodnocení. Jedná se o odborné hodnocení vypracované k žádosti žalobce (viz také shora), které ve správním řízení předložil dotčeným orgánům na úseku ochrany přírody.
72. Krajský soud nepřehlédl, že jak v závazném stanovisku AOPK (z 12. 8. 2024), tak v revizním závazném stanovisku MŽP (z 12. 9. 2025) bylo při označení Hodnocení vycházeno z údaje, že bylo vyhotoveno 31. 7. 2022. Žalobce ale v žalobě uvedl, že tento materiál byla aktualizován a jako datum jeho konečné podoby uvedl 16. 8. 2023.
73. Jak upozornil i žalovaný ve vyjádření k žalobě, ve správním spise se tento materiál nenachází, protože jej měly k dispozici pouze dotčené orgány ochrany přírody. Krajský soud proto vyzval Ministerstvo životního prostředí, aby mu uvedený podklad zaslalo. Současně bylo soudu sděleno, že při vyhotovení revizního závazného stanoviska MŽP bylo vycházeno z podoby Hodnocení z 16. 8. 2023.
74. Krajský soud ověřil, že z této podoby Hodnocení vycházela také AOPK při vyhotovení svého závazného stanoviska. V něm je totiž obsah Hodnocení poměrně podrobně popsán. Dotčené orgány tedy pracovaly s Hodnocením v jeho aktualizované podobě.
75. Krajský soud se tedy s obsahem Hodnocení seznámil a k jeho obsahu přihlédl, aniž by považoval za nutné nařizovat ve věci jednání, a tímto listinným podkladem při něm formálně provádět důkaz, když účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Takový postup mu umožňuje § 51 odst. 1 ve znění účinném od 1. 1. 2026. Žalobce obsah tohoto materiálu dobře zná, neboť byl vyhotoven k jeho objednavce a na jeho pasáže opakovaně odkazoval. Podstata obsahu tohoto materiálu pak plyne ze závazného stanoviska AOPK (ale potažmo i z revizního závazného stanoviska MŽP), které měly stavební úřady k dispozici.
76. Pokud jde o vypořádání se dotčených orgánů s obsahem Hodnocení, pak k této problematice se krajský soud vyjadřoval již v bodech 53. a 54. tohoto rozsudku. Zdůrazňuje, že jeho obsah dotčené orgány ve výsledku neignorovaly, naopak jej považovaly za důležitý, neboť původní závazné stanovisko AOPK bylo nadřízeným dotčeným orgánem zrušeno právě proto, že se obsahem Hodnocení zabývat opomněl.
77. Dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích popsaly, proč závěrům obsaženým v Hodnocení přisvědčit nemohly. V tomto směru obsahovalo podrobnější argumentaci závazné stanovisko AOPK, revizní závazné stanovisko se s touto argumentací v zásadě ztotožnilo, což krajský soud nevnímá jako pochybení, protože nejen rozhodnutí správních orgánů, ale také závazná stanoviska dotčených orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.

Skutečnost, že dotčené orgány vyvrátily správnost závěrů obsažených v Hodnocení nezakládá ani jejich neproporcionalitu, ani v důsledku toho v posuzované věci nedošlo k porušení zásady správního řízení obsažené § 2 odst. 4 správního řádu, jak (a nutno říci, že ve zcela obecné rovině) namítal žalobce.

78. Za situace, kdy dotčené orgány na úseku ochrany ZPF, jakož i dotčené orgány na úseku ochrany přírody, shledaly Záměr v rozporu s právními předpisy, nemohly stavební úřady posoudit žádost o vydání dodatečného povolení Záměru jinak, než ji zamítnout. Nebyly totiž splněny podmínky pro dodatečné povolení této stavby vymezené v § 129 odst. 3 stavebního zákona.

79. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

80. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ze soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady soudního řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. června 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu